

Сама з собою

Олена Пчілка

(З народного)

Донечку матінка заміж оддала.
Доня, прощаючись, в мами питала;
— Мамо, голубонько, в гості до мене
Будете ви та коли пак напевне?
Буду, дитинонько! Ти ж моя утко!
Тільки не можу сказати, як хутко.
В гості тоді я до тебе прибуду,
Та як отую новину здобуду,
Що говорити сама із собою
Станеш ти в хаті. Тоді я з тобою
Хутко побачусь — приїду у гості;
Вже потурбую старі свої кості!
— Мамо, лебідонько! Господь із вами!
Що ж за причинонька б сталась над нами
В нашій хатині?.. Хіба б заболіла.
Чи пак зовсім би я збожеволіла,
Стала б якоюсь неначе дурною,—
Щоб говорила сама я з собою!
— Вже ж там побачиш сама, чи дурніша
Чи, може, станеш якась розумніша.
Тільки ж мене к собі жди того года.
Лиш як настане отая пригода!
Дивом-дивується смутная доня,
Що за чудная їй сужена доля?
Отже прийшла так весна і другая,
Має дитину дочка молодая.
Ранком же якось дитя сповиває —
Так-то до нього гуде-промовляє!
Дивиться тільки на неї дитятко,
Те нерозумне мале немовлятко;
Та молодиця на розум багата:
Знай розмовля — розлягається хата!..
Гульк! Аж матуся стоїть коло печі,
Доню свою так торкає за плечі:
— Що, моя доню, збулася надія?

Отже, казала тобі, що тоді я
В хаті веселій побачусь з тобою,
Як заговориш сама ти з собою!..